

(Denna är lilla skrift är slutförd efter min ledighet – intentionen att sammanfatta innan ledigheten var givetvis Insh Allah!)

”Reflektion kolon” – 2 månader i missionen!

Så skulle allas vår Percy Nilegård uttryckt sig för att sammanfatta något som skett. Nu innan jag lämnar Pakistan för två veckors skön ledighet undrar jag om jag på något sätt kan sammanfatta juni, juli o aug (1 dag), dvs 2 månader i missionen? Jag skall göra mitt bästa och jag skall givetvis försöka klämma in lite bilder. Bilder är väldigt bra komplement till text. Men det är ju klart – vad är en bild i jämförelse med en målande beskrivning signerad Ranelid?

Vi tar en bild direkt bara för att exemplifiera. Detta är ett väg- och brobygge som jag åkte förbi på ett av våra uppdrag. Aktiviteten går ut på att putta den stora stenen ner över kanten. Jag kan berätta att dom fick slita ordentligt innan stenen åkte ner med ett brak – inga maskiner eller verktyg här inte. Jag tycker bilden har en otrolig detaljrikedom – kläder, arbetssätt, natur, arbetsmiljö. Men det är klart – att beskriva situationen med text ger ju många sidor lästext och det är ju det man vill ha när man läser... Men här bestämmer jag o då blir det bilder. Det var därför jag aldrig läste juridik – det är alldeles för lite bilder i lagboken!

En reflektion eller sammanfattning skall vara kort, koncis och pang på ”röbedan” – men när skriften var klar upptäckte jag att den inte blev så kort ändå.

Islamabad var och är fortfarande en väldigt positiv upplevelse fränsett att danska ambassaden utsattes för ett bombattentat samma dag som jag kom ner och att det bombats på efteråt. Här var inte alls så stökigt och hetsigt som jag förberett mig för. Fina vägar och fina bostadsområden där jag var och rörde mig förstärkte givetvis i positiv riktning. Att gå runt i Islamabad kändes också väldigt säkert – inget bus att tala om, men det kanske beror på mängden poliser o vakter. Precis överallt sitter det vakter framför varje hus i bostadskvarteren och i varje större affär sitter det både poliser och vakter - beväpnade. Därutöver finns det

otroligt mycket poliser i vägspärrar runt om i stan. Här skulle man då kunna tycka att man skulle känna sig övervakad och begränsad men så är det inte. Man känner sig säker och poliserna håller inte på med att kontrollera var och varannan de ser. Det är främst i vägspärrarna som kontrollerna sker av fordon. I Islamabad utkanter finns stora kåkstäder motsv med en otrolig fattigdom som vi inte skall glömma bort när jag målar upp mina positiva intryck. Jag hoppas kunna se mer av Islamabad eftersom det är mycket kvar att utforska.

Här har vi en klassisk bild framför HQ i Islamabad som talar för sig själv – marinofficer i basker blå i fredens tjänst, alltid redo att lösa uppgift! Vackert så att man blir gråtmild...

Sen har vi ju "Insh Allah" – Om gud vill. Ett uttryck som används i nästan varje mening som har något med ett händelsetillstånd vara eller inte vara - det är Guds vilja om det sker eller inte och jag själv kan inte påverka. Uttrycket används även i engelskan, dvs de som vi pratar med på engelska lägger alltid till "Insh Allah". En kapten berättade att han skulle åka, som jag fattade det, på bröllopsresa och uttryckte sig "We are going to ... next month, Insh Allah..." tom det lade han i guds händer. Användandet av detta uttryck har fascinerat mig och fascinerar mig mer och mer för varje dag och jag försöker förstå... Å ena sidan är det praktiskt att man inte ansvarar för något som "skiter" sig å andra sidan ansvarslost eftersom det medför väldiga konsekvenser – tex om man struntar i att byta däck i underhållssyfte så riskerar man att få punktering för eller senare och det är något som man ser hela tiden – däckbyte på vägarna med en mängd människor som sitter och väntar. Men om alla tänker så är det ju inget problem... I Sverige kanske vi hetsar upp oss lite för mycket om något avviker från planen. Men att leva helt efter Insh Allah-principen i Sverige fungerar ju inte – men lite "Insh Allah" kanske skulle inte skada. Eller som dom sa på flyget när jag skulle landa i Islamabad efter att ha flygit från Gilgit – först en vers ur Koranen och sedan på engelska: "Insh Allah will we soon be landing at Islamabad International Airport..." Ja vad säger man om det? Gud ville att jag skulle skriva och fortsätta ett tag till, alltså landade vi lugnt o fint!

I Gilgit och norra Pakistan har jag ju befunnit mig mesta del av tiden varför det också är naturligt att de flesta intrycken kommer här ifrån. Just resan hit och härifrån var nog de bästa sätten att anlända hit –bil hit och flyg hem. Att åka tidigt på morgonen från ett folktomt Islamabad och sedan längs vägen se hur människor och djur så sakteliga började komma igång var mäktigt och speciellt att passera dessa byar var väldigt intressant eftersom miljön för mig vid den tiden var helt ny – sedan vande jag mig givetvis. Det kändes som man i vissa

byar flyttat tillbaka klockan några hundra år. När man sedan såg de snöklädda topparna på Nanga Parbat i Himalaya var så lyckan och upplevelsen total. Stundtals var man en del av en film på något konstigt sätt – jag kan minnas känslan än. Sedan är det väldigt konstigt, eller så är det inte så konstigt, så blir denna storslagna miljö och dessa naturupplevelser även vardag och man imponeras inte på samma sätt över var man befinner sig och det man ser.

Denna bild visar en av de vägar som jag fascinerades av och som framkallade ett visst obehag då jag åkte den första gången eftersom vägen ökade i höjd – avståndet till floden blev större vilket då ökar obehaget.

De flesta vägarna ser ut så här. Det känns som att åka på sidan av en stor jordhög med stora stenar i. Det lossnar ständigt stenar som trillar ner och det förekommer mindre jordskred, bilar o lastbilar kör av o störtar ned o folk omkommer. Under en två veckors period omkom ca 20 personer på dessa vägar – inte en notis i någon tidning...! Det märkliga är att man efter ett tag inte reflekterar – det blir vardag att åka även här.

Jag och min Italienske kollega blev inbjudna till en familj under ett av våra uppdrag. Familjen var väldigt fattig men bjöd ändå av sitt té och bröd, vilket givetvis påverkar en, och detta framkallar funderingar om vilka olika levnadsförhållanden vi har. Att det finns skillnader i världen vet alla, men extra påtagligt blir det när man på plats får uppleva det och får komma hem till människor. Samtidigt som det känns intressant, fängslande, märkligt etc så framkallar mötet funderingar som enklast kan uttryckas med – varför dessa orättvisor? På bilden sitter jag med familjens barn – 2 äldre döttrar och en yngre son vilket också är signifikant för synen på könen i denna del av världen. Generellt så skall det i en familj produceras en son vilket innebär att om det föds två flickor först, jag då fortsätter man tills det blir en son. Eller som en av mina förare uttryckte det då jag berättade att jag endast hade en dotter – om jag så får 12 flickor så fortsätter jag tills jag får en son... Att ge sig in i diskussioner och förändra detta synsätt hos människorna skulle bli ett heltidsuppdrag och det är inte därför jag är här.

Det som också slagit mig är att alla är väldigt vänliga mot varandra – åtminstone i det offentliga rummet. Speciellt mot oss i FN – då vill alla komma och hälsa och ta i hand. Det enda som jag observerat i form av ovänlighet är vid ett tillfälle då vi skulle byta olja på en av våra bilar. Normalt sker all service av våra fordon i Islamabad men eftersom det är ca 15h dit så byter vi olja ”på stan”.

Här är verkstaden som detta görs:

Som man lätt kan observera är att det är en ganska enkel verkstad. Pojkarna som lutar sig mot stolpen i mitten av bilden är kanske 11 och 14 år. Enligt min förare går dessa pojkar i lära här på verkstaden och går inte i skolan vilket de borde göra. Eftersom de går i lära så utför de även lättare arbete vilket då genererar lite pengar till deras familjer – inte så mycket men tillräckligt för att de inte skall få gå i skolan. Föraren tyckte inte detta var bra utan ansåg att de skulle gå i skolan. När jag kom dit med vårt fordon satt pojkarna ned i den högra bilen. Ägaren till verkstaden, som även meckade, gick bort till pojkarna samtidigt som han hade ögonkontakt med mig. Han skrek åt pojkarna och gav dom varsin örfil, inte hårt men mer som en markering. Dom for upp och började med lite konstruerat arbete. Här börjar man då fundera på vad man bör göra – skall jag, via föraren som tolk, börja någon form av tillrättavisning av ägaren eller skall jag strunta i det? Vad det hela var frågan om var troligtvis att han ville visa att han hade koll på sina anställda och att de inte skulle sitta o lata sig även om jag ibland får känslan av att väldigt många bara sitter här. Jag beslöt att låta detta vara – jag tror detta var rätt men jag hade givetvis mycket funderingar runt detta. Oljebytet gick i en väldig fart, övriga anställda släppte allt arbete för att koncentrera sig på vår bil. Vad oljebytet kostade – 15 kr! Jag pratade med några kollegor på en annan fältstation och deras oljebyte hade gått på 5 kr så detta var väl bra betalt misstänker jag. Några ytterligare örfilar fick inte pojkarna utan stämningen var god och när jag några dagar senare kom dit för oljebyte på en annan bil så skojade den ena pojken med ägaren och alla skrattade så den tidigare incidenten gick väl ut på att visa vem som var chefen på stationen – märkligt.

Överallt fixas det mat och alla dessa konstiga håll i vägen där det produceras mat fascinerar mig också. Här ser vi en bild på en typisk restaurang där det kokas:

Och nästa bild är stamstället i Gorikot där det alltid serveras höna med curry o nanbröd. Jag har aldrig blivit dålig här. Grytan är kokande och råa grönsaker struntar jag alltid i.

Här är en restaurang i Islamabad där det friteras. Här blev jag bjuden på någon konstig söt sak

Här är en av de otaliga hängbroarna (bro) man kan hitta i dalgångarna och som används för att korsa en flod eller ett vattendrag. Tydligen så är någon av scenerna i en Indiana Jones film inspelad här i norra Pakistan, enligt Lonely Planet-guiden, och det kan jag förstå. Många broar är riktigt dramatiska med mycket högre avstånd mellan vatten och bro än på denna bild vilket ju kryddar upplevelsen ännu mer. Saknas det sedan lite brädsteg här och var så är ju lyckan total för vilken äventyrare som helst.

De, för civilister, avstängda dalgångarna som jag i någon av berättelserna kallade för Shangri-La var också otroligt magnifika och storslagna. Helt fantastiskt eftersom det var helt orört här.

Hemresan från Gilgit till Islamabad – notera att jag kallar det hemresa till Islamabad – var fantastisk eftersom jag fick flyga! Stora delar av flygresan gick mellan bergen eftersom topparna ligger på 7000 till 8000 möh och det tog en stund innan flyget kom upp i sin marschhöjd. Man passerar några av världens mäktigaste bergskedjor – Himalaya, Karakoram o Hindu Kush. Om jag förstått det hela rätt så tillhör faktiskt K2 Karakoram och inte Himalaya (Jag lämnar en viss reservation för detta). Här ser vi några bilder från fönstret.

Denna bild visar hur dalgångarna ser ut och det är längs dessa berg(h) vi åker för att komma till de pakistanska förbanden.

Ja, vad säger man – storslaget, mäktigt eller va dåå?

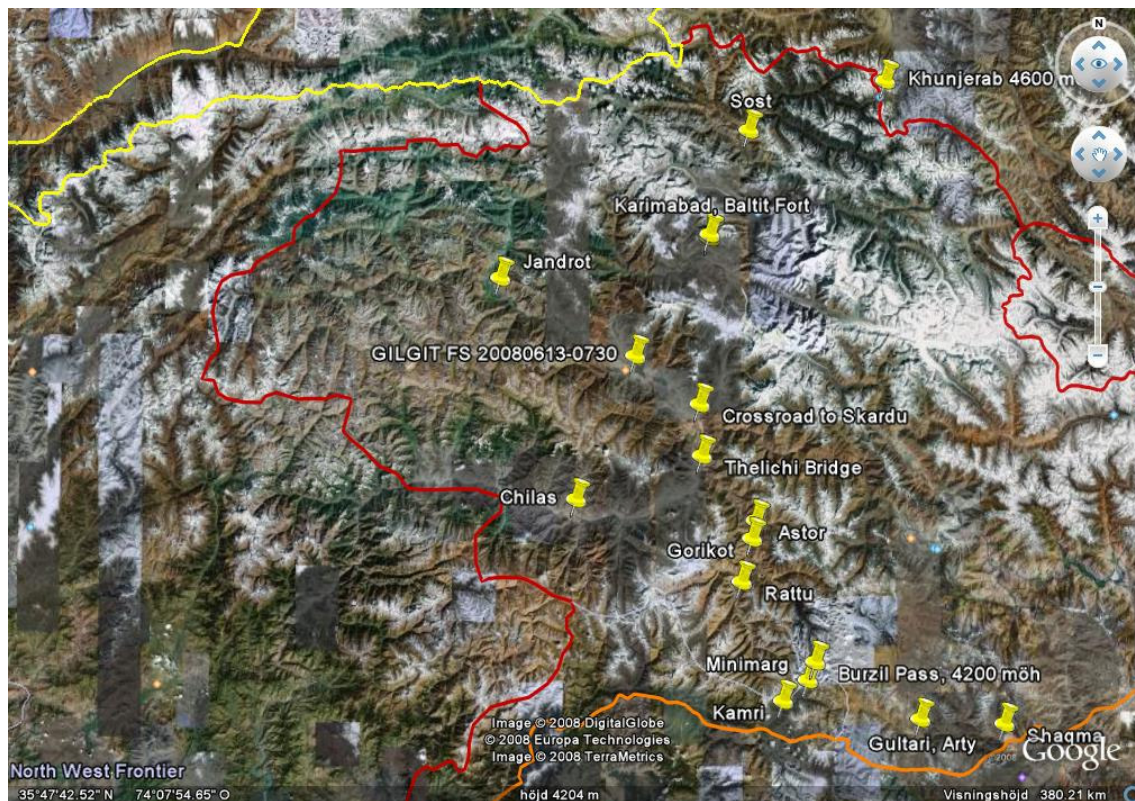
Till höger ser vi bergen som bryter igenom molnen.

Nedan har vi en skön bild på Nanga Parbat som tillhör Himalaya.

Här ser vi alla viktigare byar där jag passerat. Bilden ger även en fingervisning om terrängen.

Det var allt för juli 2008. Nu (2 aug) åker jag på 2 veckors semester och är åter i augusti för nya äventyr – lev väl och ha det bra.

Anders i Islamabad i juli 2008 fast på bilden ligger jag och vilar i en av dessa otaliga utomhussängar som finns överallt. Min finländske kollega skymtar i bakgrunden. Platsen är en liten håla som heter Shengus och ligger mellan Gilgit och Skardu i norra Pakistan. Skardu är utgångspunkten för alla som skall bestiga K2.